

Arrest

nr. 326 926 van 19 mei 2025
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. PEHARPRÉ
Rue Edith Cavell 63
1180 BRUXELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 14 mei 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 10 mei 2025 tot terugdrijving (bijlage 11) en tot intrekking van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat V. PEHARPRÉ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, wordt op 10 mei 2025 staande gehouden in de luchthaven van Zaventem.

1.2. Op 10 mei 2025 wordt verzoekster gehoord door de federale grenspolitie.

1.3. De toegang wordt aan verzoekster geweigerd en op 10 mei 2025 wordt ten opzichte van verzoekster een beslissing tot terugdrijving (bijlage 11) genomen. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“Op 10 mei 2025 om 09:20 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal,

werd door ondergetekende, H. (...) K. (...) 1 HINP

de mevrouw :

naam D. (...) voornaam A. (...)

geboren op (...) 1988 te (...) geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Ivoorkust wonende te [...]

houder van het document paspoort nummer (...)

afgegeven te Côte d'Ivoire / PAF op : 5/8/2024

houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven in Abidjan

geldig van 2/5/2025 tot 16/06/2025

voor een duur van 30 dagen, met het oog op :

afkomstig uit Abidjan met de vlucht SN291, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene wil voor twee dagen Parijs bezoeken voor toerisme. Vanaf 11/5/2025 zal ze naar Brussel terugkeren om haar zus - wonende in Brussel- te bezoeken. Ze toont een hotelreservatie voor een verblijf van 10/5/2025 tot 11/5/2025 te Parijs in hotel France Eiffel en een hotelreservatie voor een verblijf van 10/5/2025 tot 18/5/2025 te Leuven in hotel Novotel. Ze is niet in het bezit van een toeristisch programma en buiten de Eiffeltoren heeft ze geen enkele kennis van de toeristische bezienswaardigheden. Ze is niet in het bezit van toeristische documentatie zoals reisgids, brochures, stadsplan, etc... Voor haar bezoek aan haar zus heeft ze geen officiële uitnodiging in haar bezit. Ze toont de adresgegevens die in een whats-app bericht staan. Ze weet niet wat ze precies zal doen en wat ze zal bezichtigen tijdens haar verblijf in België, ze zal haar laten rondgidsen door haar zus. Hoe ze vervolgens terug naar Parijs zal gaan om haar vlucht van Parijs via Brussel naar Abidjan op 18/5/2025 te nemen weet ze niet. Een transportbewijs heeft ze nog niet. Betrokkene heeft een Schengenvisum afgeleverd door Frankrijk en dit voor toerisme. Het grootste gedeelte van haar verblijf dient in Frankrijk te zijn maar betrokkene zal slechts twee van de negen dagen van haar beoogd verblijf in Frankrijk doorbrengen."

1.4. Op 10 mei 2025 wordt tevens een beslissing genomen tot intrekking van verzoeksters visum. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tegen de tweede bestreden beslissing, de beslissing tot intrekking van het visum:

Artikel 39/82, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt: "§ 1. Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen. [...] In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord. De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. [...]"

Paragraaf 4 van deze bepaling luidt als volgt: "§ 4. De voorzitter van de kamer of de rechter in vreemdelingenzaken die hij aanwijst doet binnen dertig dagen uitspraak over de vordering tot schorsing. Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen vier maanden na de uitspraak van de rechterlijke beslissing uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring. Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid [...]."

In het arrest nr. 237 408 van 24 juni 2020 heeft de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vastgesteld dat deze bepalingen in het verleden aanleiding hebben gegeven tot verschillende interpretaties aangaande de vraag of een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een andere dan een verwijderings- of terughoudingsmaatregel mogelijk is en dat derhalve moet worden teruggegrepen naar de bedoeling van de wetgever.

In de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt het volgende gesteld betreffende de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“– annulatie- en schorsingsbevoegdheid voor de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake asiel (Dublin-onderzoek) en in het overige vreemdelingen-contentieux (toegang, verblijf, vestiging (immigratie), beslissingen van het Commissariaat generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betreffende de asielaanvragen van de E.U. onderdanen. Dit is in principe niet van rechtswege schorsend doch de gewone en ingeval van een dreigende gedwongen uitvoering, de schorsing bij dringende noodzakelijkheid kan worden gevraagd. De annulatie- en schorsingsbevoegdheid heeft dezelfde inhoud en draagwijdte als die van de Raad van State, zodat het volstaat daar naar te verwijzen;” (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer. 2005-2006, nr. 2479/001, p.18).

Hieruit blijkt dat de auteur van het wetsontwerp de mogelijkheid tot het vragen van een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts beoogde in het geval van een dreigende gedwongen uitvoering.

Verder kan in de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State betreffende de wijzigingen van artikel 39/82, §4 van de Vreemdelingenwet het volgende worden gelezen: *“Thans wordt duidelijk bepaald dat een uiterst dringende procedure enkel mogelijk is wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder omdat hij vastgehouden wordt in een gesloten centrum, verblijft in een terugkeerwoning of ter beschikking gesteld is van de Regering met het oog op de uitvoering van deze verwijderings- of terughoudingsmaatregel. Ter verduidelijking wordt de beroepstermijn herhaald voor het instellen van een uiterst dringende procedure, zoals bepaald in artikel 39/57 van de wet.”* (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot wijziging van de gecoördineerde wetten van 12 januari 1973 op de Raad van State, Parl. St. Kamer, 2013-2014, nr. 3445/001, p.10).

De bedoeling van de auteur van dit ontwerp was om elke dubbelzinnigheid weg te nemen aangaande de aard van de handelingen die het voorwerp kunnen uitmaken van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De bespreking van artikel 3 van het wetsontwerp, dat artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet wijzigt, bevestigt dit: *“Een nieuwe beroepstermijn is uitdrukkelijk voorzien wanneer de vreemdeling een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een maatregel wenst in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij gebrek aan een uitdrukkelijke wettelijke bepaling gebeurde de invulling van deze beroepstermijn nu aan de hand van de jurisprudentie van de Raad. De rechtszekerheid vereist echter een duidelijke en wettelijke bepaling”*. (ibid. p 7).

De enige bepaling die betrekking heeft op de uiterst dringende noodzakelijkheid is artikel 39/57, §1, derde lid, waarin de termijnen voor de indiening van *“het in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde verzoek”* worden vastgesteld.

Uit de samenlezing van artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, en de bovengenoemde toelichting kan worden afgeleid dat de opsteller van het ontwerp niet de mogelijkheid heeft overwogen om in andere dan de in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde gevallen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van een beslissing toe te laten. Door ter terechtzitting louter de samenhang tussen de bestreden beslissingen te benadrukken, brengt verzoekster geen elementen aan die hier anders over doen oordelen. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dus enkel ontvankelijk in zoverre er mee een verwijderings- of terughoudingsmaatregel wordt aangevochten.

Ter zake moet worden vastgesteld dat de beslissing houdende intrekking van het visum geen verwijderings- of terughoudingsmaatregel is. De vordering is derhalve onontvankelijk wat de beslissing houdende intrekking van het visum betreft.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV). Verzoekster wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de tien dagen.

De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3. In een enig middel voert verzoekster een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, 62 en 74/13, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel (*“le devoir de soin et minutie dans le traitement des dossiers”*). Tevens betoogt zij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Na een theoretische uiteenzetting omtrent de geschonden geachte bepalingen en beginselen, verstrekt zij volgende concrete toelichting bij haar middel:

« 2.2. Application au cas d'espèce

Première branche : violation de la motivation formelle des actes administratifs, de l'erreur manifeste d'appréciation et du principe de bonne administration

1.

Pour un séjour prévu sur le territoire des États membres, d'une durée n'excédant pas 90 jours sur toute période de 180 jours, ce qui implique d'examiner la période de 180 jours précédant chaque jour de séjour, les conditions d'entrée pour les ressortissants de pays tiers sont les suivantes (article 6 du Code de Frontière Schengen) :

a) être en possession d'un document de voyage en cours de validité autorisant son titulaire à franchir la frontière qui remplit les critères suivants:

i) sa durée de validité est supérieure d'au moins trois mois à la date à laquelle le demandeur a prévu de quitter le territoire des États membres. Toutefois, en cas d'urgence dûment justifiée, il peut être dérogé à cette obligation;

ii) il a été délivré depuis moins de dix ans;

b) être en possession d'un visa en cours de validité si celui-ci est requis en vertu du règlement (CE) no 539/2001 du Conseil (25), sauf s'ils sont titulaires d'un titre de séjour ou d'un visa de long séjour en cours de validité;

c) justifier l'objet et les conditions du séjour envisagé, et disposer de moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans leur pays d'origine ou le transit vers un pays tiers dans lequel leur admission est garantie, ou être en mesure d'acquiescer légalement ces moyens;

d) ne pas être signalé aux fins de non-admission dans le SIS;

e) ne pas être considéré comme constituant une menace pour l'ordre public, la sécurité intérieure, la santé publique ou les relations internationales de l'un des États membres et, en particulier, ne pas avoir fait l'objet d'un signalement aux fins de non-admission dans les bases de données nationales des États membres pour ces mêmes motifs.

En l'espèce, l'agent de frontière se devait de vérifier si l'objet, les conditions du séjour envisagé et les moyens de subsistance étaient suffisants pour la durée du séjour.

2.

La requérante a fourni deux réservations d'hôtel couvrant la totalité du séjour en Europe. Une réservation pour la nuit du 10 mai à 11 mai 2025 sur Paris et une réservation pour la période du 10 mai au 18 mai 2025 dans un hôtel à Leuven. (Pièce 3)

La partie adverse a vérifié l'existence de ces réservations et celles-ci étaient bien existantes et payées par la partie requérante. La décision attaquée ne remet nullement en cause l'existence des réservations d'hôtel pour la durée du séjour.

De plus, la partie requérante a fourni son billet de retour Paris Abidjan du 18 mai 2025, élément qui n'est nullement contesté par la partie adverse.

La partie adverse : « hoe ze vervolgens terug naar Paris om haar vlucht van Parijs via Brussel naar Abidjan op 18/05/2025 te nemen weet ze niet. » Or la requérante a bien indiqué qu'un véhicule de location serait loué à l'aéroport de Paris CDG afin d'effectuer les déplacements lors de son voyage.

Les conditions du séjour ont bel et bien été démontrées par la requérante, contrairement à ce que soutient à tort la partie adverse.

3.

Au niveau de l'objet du séjour, la partie adverse soutient que la requérante ne possède aucun guide de touristique, aucun plan.

L'Office des Etrangers indique, à tort, que la requérante ne produit pas de guide touristique, plan, etc. A l'heure actuelle, la plupart des recherches s'effectue via internet et dès qu'une personne possède un smartphone, ce dernier a accès à l'ensemble des informations en ligne, informations bien plus complètes qu'un plan ou un guide touristique. De plus, comme elle l'a bien indiqué lors de ses explications, sa sœur habite en Belgique et elle avait l'intention de suivre le programme prévu par cette dernière.

Cette motivation est légère et dénuée de consistance, ne permet de remettre en cause le séjour de la requérante.

La requérante a indiqué qu'elle avait l'intention de rendre visite à sa famille en Belgique, à savoir sa sœur. La partie adverse soutient que la requérante ne possède pas d'invitation officielle de cette dernière. Lors du contrôle, la requérante a montré l'ensemble des messages whatsapp échangés avec sa sœur. De plus, la requérante a été mise en possession d'un visa touristique et non d'une visite familiale, cette dernière n'était donc pas tenue de prouver une invitation officielle de sa sœur. La requérante a également indiqué à l'agent de frontière que sa sœur la rejoignait directement à Paris, élément à nouveau démontré par les échanges whatsapp. (Pièce 4)

3.

La décision attaquée ne fait nullement mention de l'existence de la fille de la requérante, habitant à Abidjan qui démontre bien son attachement certain à son pays d'origine, ni sa profession d'agent commerciale qui fut également démontrée par le dépôt de sa carte d'identité qui le mentionne explicitement et démontre à nouveau ses attaches à son pays d'origine.

4.

Attendu qu'il apparaît ainsi de façon incontestable que la motivation des décisions litigieuses est non seulement inadéquate, insuffisante, erronée, stéréotypée, violant ainsi les dispositions légales relatives à l'obligation de motivation des actes administratifs visées au moyen, mais qu'elle est également clairement contraire aux dispositions légales de la loi du 15.12.1980 précitées ci-avant et également visées au moyen ;

Que le caractère stéréotypé est en outre incompatible avec le principe de bonne administration qui oblige la partie adverse à examiner avec soin et minutie et partant égard aux circonstances de l'espèce tout dossier qui lui est soumis.

Deuxième branche : violation de l'article 8 de la CEDH

5.

Attendu qu'en outre les obligations légales en terme de motivation des actes administratifs, c'est également l'article 8 CEDH que les décisions litigieuses violent.

La Cour a admis que la relation entre des adultes, d'une part, et leurs parents, frères et sœurs, d'autre part, relevait de la vie familiale protégée par l'article 8, même si l'adulte en question ne vivait pas avec ses parents, frères ou sœurs (Boughanemi c. France, 1996, § 35) et même s'il avait fondé un foyer et une famille distincts (Moustaquim c. Belgique, 1991, §§ 35 et 45-46 ; El Boujaïdi c. France, 1997, § 33)

L'article 8 de la CEDH protège également le droit à l'épanouissement personnel, que ce soit sous la forme du développement personnel ou sous celle de l'autonomie personnelle, qui reflète un principe important sous-jacent dans l'interprétation des garanties de l'article 8. Il englobe le droit pour tout individu d'aller vers les autres afin de nouer et développer des relations avec ses semblables et le monde extérieur, soit le droit à

une « vie privée sociale » (Arrêt Bărbulescu c. Roumanie [GC], § 71 ; Botta c. Italie, § 32). En l'espèce, par le retrait de ce visa, la partie adverse a violé le droit à la vie privée et familiale de la requérante."

3.3.1. In de eerste plaats dient erop te worden gewezen dat artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet oplegt dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid een *"uiteenzetting van feiten en middelen"* moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder *"middel"* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *"de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden"* (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). De Raad wijst erop dat elke uiteenzetting van de wijze waarop de artikelen 7 en 74/14, evenals artikel 13 van het EVRM zouden zijn geschonden door de bestreden beslissing ontbreekt. Deze middelonderdelen zijn derhalve, bij gebrek aan de vereiste precisering, onontvankelijk.

3.3.2. De Raad merkt op dat artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip *"afdoende"*, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, immers geduid dat verzoekster wordt teruggedreven omdat zij niet in het bezit is van de documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven. Verweerder heeft tevens de feitelijke vaststellingen vermeld die hem ertoe brachten tot dit besluit te komen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan *prima facie* niet worden vastgesteld.

3.3.3. Waar verzoekster aanvoert dat de feiten die aanleiding gaven tot het nemen van de bestreden beslissing tot terugnijving niet deugdelijk zijn en een kennelijke beoordelingsfout werd gemaakt, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van een grief omtrent de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 10.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3.5. De eerste bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° (...);

2° (...);

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf"

3.3.6. Voorts bepaalt artikel 3, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet het volgende: *"Wanneer overwogen wordt om de toegang te weigeren aan een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum, beslist de bevoegde overheid eveneens of het visum moet worden nietig verklaard of ingetrokken. De met de grenscontrole belaste overheden drijven de vreemdeling aan wie de toegang geweigerd wordt terug en, in voorkomend geval, verklaren zij het visum nietig of trekken zij het in."*

Hieruit blijkt dat aan een derdelander die visumplichtig is, ook al is deze houder van een geldig visum bij aankomst aan de grensdoorlaatpost, zoals de verzoekster die de Ivoriaanse nationaliteit heeft, de toegang tot

het grondgebied kan worden geweigerd indien deze het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf niet kan staven. De enkele omstandigheid dat verzoekster in het bezit is van een geldig visum, doet dan ook geen afbreuk aan de mogelijkheid van verweerder om over te gaan tot het nemen van de *in casu* bestreden beslissing, op grond van de daarin vervatte motieven.

3.3.7. De Raad stelt vast dat de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen dat de verzoekster haar reismotieven en verblijfsomstandigheden niet heeft gestaafd, steun vinden in de stukken van het administratief dossier. Met name blijkt uit het verslag van de grenspolitie (zie administratief dossier, grensverslag d.d. 10 mei 2025) dat de verzoekster op 10 mei 2025 om 05u55 werd geïntercepteerd aan de grensdoorlaatpost van de luchthaven van Zaventem. Hierbij werd vastgesteld dat de verzoekster in het bezit was van een Ivoriaans paspoort en een door Frankrijk verstrekt Schengenvisum type C. Verzoekster werd vervolgens op de luchthaven gehoord door de bevoegde politiediensten die hieromtrent de volgende vaststellingen deden: *“Ze wil voor twee dagen Parijs bezoeken en dit voor toerisme. Vanaf 11/5/2025 zal ze naar Brussel terugkeren om haar zus, de genaamde D.M. en wonende in Brussel, te bezoeken. Ze toont een hotelreservatie voor een verblijf van 10/5/2025 tot 11/5/2025 te Parijs in hotel France Eiffel en een hotelreservatie voor een verblijf van 10/5/2025 tot 18/5/2025 te Leuven in hotel Novotel. Ze is niet in het bezit van een toeristisch programma en buiten de Eiffeltoren heeft ze geen enkele kennis van de toeristische bezienswaardigheden. Ze is niet in het bezit van toeristische documentatie zoals reisgids, brochures, stadsplan, etc... Haar verplaatsing van Parijs naar Brussel wil ze met de trein maken. Een vervoerbewijs heeft ze nog niet. Voor haar bezoek aan haar zus die woonachtig is te Brussel heeft ze geen officiële uitnodiging in haar bezit. Ze toont de adresgegevens die in een whats-app bericht staan. Ze weet niet wat ze precies zal doen en wat ze zal bezichtigen tijdens haar verblijf in België, ze zal haar laten rondgidsen door haar zus. Hoe ze vervolgens terug naar Parijs zal gaan om haar vlucht van Parijs via Brussel naar Abidjan op 18/5/2025 te nemen weet ze niet. Een transportbewijs heeft ze nog niet. Ze heeft 1020 euro cash en een visa-kaart in haar bezit. Ze reist alleen en voor het eerst naar Europa. (...) Betrokkene heeft een Schengenvisum afgeleverd door Frankrijk en dit voor toerisme. Het grootste gedeelte van haar verblijf dient in Frankrijk te zijn maar betrokkene zal slechts twee van de negen dagen van haar beoogd verblijf in Frankrijk doorbrengen. Betrokkene heeft geen enkel vervoerbewijs voor haar verplaatsingen van en naar Parijs. Uit telefonisch contact met Novotel Leuven blijkt dat haar hotelreservatie van 10/5/2025 tot 18/5/2025 geannuleerd is. Ze kan geen invulling geven wat ze zal doen en waar ze zal verblijven gedurende haar verblijf op het Schengengrondgebied”.*

3.3.8. Verzoekster benadrukt haar hotelreservaties, doch het louter voorleggen van hotelreservaties volstaat evenwel nog niet opdat moet worden aangenomen dat verzoekster de doelstelling van haar verblijf voldoende kan aantonen.

3.3.9. Er dient immers te worden aangestipt dat het niet onredelijk is van de gemachtigde van de minister om te verwachten dat een derdelander die voor het eerst in het Schengengebied toekomt vanuit de Ivoorkust met het oog op een toeristisch verblijf haar reisplannen nader kan toelichten. Verzoekster kwam niet verder dan het aangeven dat zij in Frankrijk de Eiffeltoren wenst te bezoeken en dat zij zich voor de rest van haar verblijf zal laten rondleiden door haar zus. De Raad wijst er vooreerst op dat uit niets blijkt dat de persoon die zij in haar WhatsApp berichten aanspreekt met *“grande soeur”* daadwerkelijk haar zus is. Hiervan ligt geen enkel begin van bewijs voor, er wordt zelfs geen identiteitskaart van deze persoon gevoegd, teneinde toe te laten deze persoon te identificeren. Alleszins, hoewel de aanwezigheid van een familielid een zekere mate van spontaniteit toelaat, is het evenwel niet onredelijk om te verlangen dat verzoekster – die nooit eerder in het Schengengebied heeft verbleven – minstens een begin van invulling van haar verblijf kan geven, *quod non in casu*. Zoals verzoekster zelf ook aangeeft in haar verzoekschrift betreft het doel van haar verblijf immers nog steeds een toeristisch verblijf en geen familiebezoek. Ook de omstandigheid dat een smartphone reisgidsen en dergelijke kan vervangen, verschoont haar gebrek aan invulling van haar verblijf niet. Hoewel een smartphone toelaat bepaalde praktische zaken ter plaatste te regelen, is het niet onredelijk te oordelen dat van verzoekster kan worden verwacht dat zij reeds enige concrete planning voor de invulling van haar verblijf zou hebben gemaakt. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde ten onrechte heeft geoordeeld dat zij niet bij machte is om op overtuigende wijze haar toeristisch reismotief toe te lichten. Het overtuigingsstuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift, bestaande uit screenshots WhatsApp gesprekken, doen hieraan geen afbreuk. Verzoekster benadrukt dat deze aantonen dat verzoeksters zus – waarbij zoals gezegd geenszins kan worden geverifieerd of het hier daadwerkelijk om haar zus gaat – van plan was om haar rechtstreeks te vervoegen in Parijs, doch dit doet geen afbreuk aan verzoeksters gebrekkige invulling van haar geplande verblijf. De Raad wijst er in deze bovendien op dat verzoekster in de gevoegde WhatsApp gesprekken, waarvan ook niet van alle berichten kan worden afgeleid wanneer deze werden verzonden, aangeeft dat zij haar reis aan het plannen is en vraagt zij voorstellen van bezienswaardigheden om te bezoeken. Dat verzoekster ondanks deze planning bij de grenspolitie aangaf dat zij niet weet wat zij zal doen en bezichtigen in België en niet in staat zou zijn om haar reisplannen verder te concretiseren dan een bezoek aan de

Eifeltoren, is opmerkelijk. De Raad treedt verweerder ook bij, waar hij in zijn nota met opmerkingen stelt dat de communicatie in de WhatsApp berichten zeer vaag en helemaal niet concreet is.

3.3.10. Verzoekster stelt nog dat zij heeft aangegeven dat zij een huurauto zou huren in de luchthaven van Parijs om zich tijdens haar verblijf te verplaatsen, doch dit vindt geen weerslag in het verslag van de grenspolitie. Ten overstaan van de grenspolitie gaf zij aan dat zij voor de reis van Parijs naar Brussel gebruik wilde maken van de trein en dat zij nog niet wist hoe zij vervolgens terug zou keren naar Parijs om haar terugvlucht te nemen. Zoals in de bestreden beslissing terecht werd aangegeven kon verzoekster geen vervoersbewijs voorleggen voor de treinrit van Brussel naar Parijs en voor de terugrit naar Parijs kon zij aldus zelfs niet aangeven welk vervoersmiddel zij zou gebruiken, laat staan dat zij enig bewijs hiervan kon voorleggen. Ook van het thans voorgehouden plan om een huurauto te huren, ligt geen enkel begin van bewijs voor. Opnieuw wijst dit element erop dat verzoekster de omstandigheden en het doel van haar verblijf niet afdoende kan aantonen.

3.3.11. Dat verzoekster nog zou beschikken over familiale en professionele banden in haar herkomstland, heeft als dusdanig geen uitstaans met de motieven in de bestreden beslissing. Deze omstandigheid – die zij bovendien ook geenszins onderbouwt met enig begin van bewijs, waarbij de Raad zo ook nergens op verzoeksters paspoort kan lezen welke professionele banden zij actueel in haar herkomstland onderhoudt – doet dan ook geen afbreuk aan de wettigheid of redelijkheid van de bestreden beslissing.

3.3.12. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, bepaalt deze bepaling als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Losstaand van de vaststelling dat geen enkel begin van bewijs van verwantschap tussen verzoekster en de persoon die zij in haar WhatsAppberichten aanspreekt met *“grande soeur”* voorligt, herinnert de Raad er alleszins aan dat, wat betreft het familieleven tussen meerderjarige broers en zussen, *quod in casu*, uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat dergelijke relaties enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, worden aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). *In casu* blijken dergelijke elementen niet. Er ligt derhalve geen beschermenswaardig gezinsleven, in de zin van artikel 8 van het EVRM, voor zodat een verder onderzoek aan de hand van deze verdragsbepaling zich niet opdringt. Voor de volledigheid herhaalt de Raad alleszins, zoals verzoekster in haar verzoekschrift ook zelf aangeeft, dat verzoekster een visum werd verleend voor een toeristisch verblijf in Frankrijk en niet voor een familiebezoek in België. De Raad kan verder enkel vaststellen dat verzoekster volstrekt in gebreke blijft het bestaan van enig concreet privéleven uiteen te zetten, dat door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan dan ook *prima facie* niet worden vastgesteld.

3.3.12. De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de determinerende motieven van de bestreden beslissing incorrect zijn of het gevolg zijn van een kennelijk onredelijke appreciatie van de voorgelegde stukken of dat verweerder de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt heeft overschreden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.3.13. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.3.14. Ook tot een schending van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur kan op grond van verzoeksters toelichting niet worden besloten.

Het enig middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

3.4. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend vijftientig door:

N. DENIES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

D. D'HONDT, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

D. D'HONDT

N. DENIES